I

Давно це було, а й досі, бач, пам'ятаю. Такі речі чомусь найдовше зберігаються в пам'яті.

II

Маляр, що працював на заводі автобусному, попросив свого товариша привезти малому пробки до пугача. Тоді ще пугачі продавалися — дітям забавка. І пробки — набої до пугачів.

Як з рушниці бабахкало!

Ну, товариш і привіз, не забув. Шість пачок пробок, щоб надовше вистачило. На роботу відніс.

А маляр саме перемішував фарбу. В бочці отакенній.

— Купив?

— Купив. Держи, тільки гляди, обережніше. Бо й руку одпанахати може! Це ж не одна пробка, а п'ятдесят!

Подякував маляр. До задньої кишені штанів запакував. Знов нахилився, фарбу розмішує. Тільки задниця над бочкою стирчить. Пробігав мимо напарник:

— Куме, здоров!

Та ногою по задниці.

Пробки всі до одної й рвонули. Штанів як не було, маляр головою у фарбу пірнув. Напарника ж потім аж у підвалі знайшли: сидів, тулив до ноги черевика розпанаханого.